

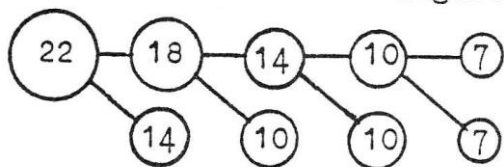
Strålrör

De äldsta strålrören var långa och smala för att på bra kastlängd med en sluten stråle. Man kunde byta munstycksstrappar vars hål var 10, 14, 18 eller 22 mm. De tillverkades ofta i mässing och bland annat av Albin Motor. Strålrör för smalslang hade 7 mm hål.

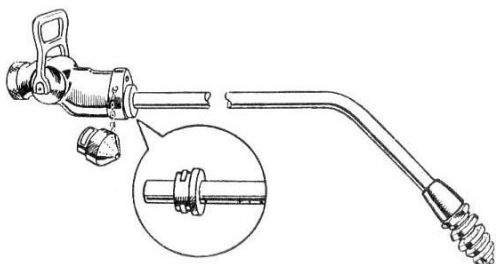
Munstycksregler:

"greningsreglerna" (=minnesfiguren)

I mitten av 50-talet lanserades indirekt släckning med spridda strålar från smalslangar. Man skulle få vattnet att förångas genom att rikta spridd stråle mot taken i brinnande rum. Där var det varmest och man kunde få släckeffekt även utanför utrymmet. Innan var inriktningen att strålen skulle träffa det som brann. Vattenskador minskade med den nya tekniken.

USAs flotta tillämpade tekniken vid fartygsbränder när olja brann. Strålrör kallades "Fog Nozzle" eller dimstrålrör.

Dessa strålrör var vanliga även här och provades bla vid Björkborns anläggningar i Karlskoga.

7000 liter olja brändes på en yta av 360 kvm. Det släcktes på 30 sekunder med nya "Fog-Nozzel rör". Tidningarna skrev att det var effektivare än skum.

På marknaden fanns ett stort antal varianter Klubben har många. En standard för strålrör utvecklades under 1960-talet av bla Civilförsvarsstyrelsen. Med dessa lättare enhetsstrålrör i aluminium kunde man skifta mellan spridd eller sluten stråle.

Svenska strålröret Fogfighter, som kom 1981, blev allmänt accepterad. Det var utprovat tillsammans med brandmän. Det hade både sluten och spridd stråle. Droppstorleken var utprovad och kunde bilda en vattenskärm som skydd.

Så kallad offensiv släckteknik utvecklades och övades. Från flera håll har vi hört att en del var tveksamma innan man sett och använt Fogfighter i verkligheten. Man skulle "läsa branden" och kunna slå ner en överraskande övertändning. Det krävdes utbildning och väl skötta skyddskläder eftersom man kunde ta sig längre in i en brinnande byggnad med ökad risk för personsador.

